

Česar grad, 20.8.
Štev. 2

PARTIZANSKEM POHODU V KUMROVEC

GLASILO DOLENJSKEGA ODREDA NA

FRONTA OTOČEC

Ko sem prišla pred Staro gimnazijo, sem si mislila, da sem enkrat vendar prišla prva na zbor. Toda zmotila sem se. Bilo je zbranih že precej tabornikov, ki so sklenili, da gredo peš na IV. zlet ZTS v Kumrovec. Kot je pri nas že v navadi smo z zamudo odšli na Glavni trg, kjer sta nas pozdravila in nam želela mnogo uspeha v tekmovanju in na pohodu tovariš Golob Ludvik od Občinskega odbora Zveze borcev in tovariš dr. Oblak, starešina RGT.

Vsaka četa je tu dobila z pečateno pismo z opisom poti, po kateri naj potuje. Tudi naša četa je dobila svojo nalogo. Šle smo preko vasi Ragovo, mimo gradu Graben preko Krke do Otočca, kjer smo imeli terensko igro. Našo izvidnico smo poslali naprej, da nekoliko pregle- da teren. Pri mostu bi nas morale napesti prva četa. Mislile smo, da so kje skriti in smo šle kolikor mogoče tino za našo izvidnico. Ker napadalcev ni bilo nikjer, smo jo udrle na most in stekle na drugo stran, kolikor hitro smo mogle. Čas nas je že začel loviti in morale smo pohiteti proti gradu, kjer je bil pravi napad. Šle smo ob Krki, da nas je zakrivalo grmovje, videle pa nismo nobenega nasprotnika, samo sodnik je ob bregu premišljeval ali bi šel v vodo ali ne.

Ko smo prišle na cesto nas je komandir razporedil ob cesti po fronti na določene razdalje. Morale smo paziti, da ne pride nihče od napadalcev čez Krko. Erna, Majda in jaz smo šle v vodo in jo skušale prebrestiti, da bi ustavile čim več napadalcev že na Krki in jim vzele trakove, ki so jih nosili na rokavih. Majda se je skrila na nekeksen otoček, midve z Erno pa sva prodirale naprej. Erna je nenadoma zašla v pre-

globoko in se zadnji trenutek oprijela drevesa, da ni padla v vodo. Priše pa so še druge težave, najhujša od njih koprive, ki so naju tako opekle, da sva kar skakali po vodi. Nenađoma zavpije Erna:

"Stoj!"

... in jo maha z dolgimi koraki proti otoku preč nema, za katerim so bili skriti nepedelci. Kaj hitro sva jim odvzeli trakove. Pričele so pokazati peterče, da se je vse treslo. Grm na jezu se je začel sumljivo majati, z Erno sva šle hitro tja in spet smo ujeli dva nepedelca.

Tedaj smo pa zaslišale žvižg - znek za konec igre. Odšle smo proti bregu. Toda ko sva bili že skoro na suhem, mi je zmanjkalo tal pod nogami in znašla sem se v vodi do vratu. Ni mi ostalo drugega kot da se preoblečem v rezervno obleko in pohitim za našo četo proti Kronovem. Pri večernem zboru smo izvedele, da smo premägele fente za petnajst točk razlike.

Metka

KDO JE BIL ?

Ko je imel Brenko danes stražo v Stari vasi, nenadoma zagleda ob nekem šotoru skrivnostno senco, ki z enim ušesom napeto prisluškuje pod plahto. Urno ga zgrebi in vpraše kdo je. Senca pa si raspeno pomane oči in zabrunđa:

"So me te barabe le ven zrinile!"

Potegnil se je nezaj v brlog in po kratki rabuki se je v šotoru spet vsa umirilo...

S

Kolesarji

S tradicionalno zamudo desetih minut smo zapustili Kronovo in se odpravili na drugo - najdaljšo etapo. Že takoj na cesti jo je naš vođ "kolesarjev - divjakov" potegnil naprej. Do Šmarjeških toplic nam je bila pot vsem znana, saj menda ni Novomeščana, še posebej pa tabornike, ki se ne bi vozil ali hodil po njej. Ovinki, ki so sledili do Šmarjete so bili hitro prevoženi. Po dobrih desetih minutah smo prevozili razdaljo od Kronovega do Šmarjete. Toda nam se je mudilo in visoki šmarješki zvonik je kmalu izginil za hribčkom. Po prvem klancu navzdol je šlo kot treba, ostri ovinek pred koncem, čeprav bi se eden od nas po njem kmalu nagnil do tal...

Cesta je bila vedno boljša, gotovo zaradi šibkega prometa, saj smo prvi avto srečali šele po osemnajstih kilometrih vožnje. V Škocjanu smo se ustavili in počakali drugi vođ. Skupaj smo re to obiskali v bližnji hiši narodnega heroja in invalida Robeka Ivana. Prisrčno nas je sprejel in nam potem precej povedal o svojem življenju med partizani.

Potem smo nadaljevali pot proti Kostanjevici. Po širokem Krškem polju smo pritisnili kolikor se je le dalo. Čeprav je zjutraj slabo kazalo z vremenom, se je sedaj zjasnilo in sonce je pričelo celo preveč ljubeznivo pripekati. Zato smo bili prav veseli, kadar nas je zagrnila prijetna hrastova senca, kar je bilo na srečo večkrat. Ob desetih smo končno prispeli v Kostanjevico in takoj pričeli iskati prostor za opolčanski počitek. Toda čeprav je Kostanjevica kar prijetno mesto, prostora kmalu ne birašli. Šele ob dvanajstih nam je Zmago povedal, da nas že čaka komora na prijetnem prostoru, toda dva kilometra iz Kostanjevice.

JOZE

NA POHOD

Na pohod smo se podali,
vreme smo imeli krasno,
vsako noč smo pod šotori speli,
ječ bila je včasih kasno.

Zjutraj zgođaj smo vstajali,
den na maršu smo prebili,
na večer smo ogenjček prižgeli,
in ob njem se veselili.

Ko pohod je zdej pri kraju,
in četrti zlet nam je pred vrati,
vsek od nas se navdušuje,
da zagleđa stare znance,
ki prišli so tekmovati.

ON

Tisočinka

Hiljaditi je kot pod katerim se vidi
1 m ona razdelji 1000 m. Krog ima
360° ali 5283 hiljaditov. Eni stopi-
nji kroga odgovorje 16,6 hiljaditov.
Če vemo za to, lahko vsak trenutek
pretvorimo stopinje v hiljadite.
Stopinje pretvorimo v hiljadite tako,
da jih pomnožimo s 16,6. Hiljadite
merimo s pomočjo ravnila.
(Hiljadit pomeni po naše: tisočinka)

NAVJEČJI

Za nami je nepozabna borba za prvaka "Partizanskega pohoda" v metenju, za nami so nepozabni trenutki, ko sta oba tekmovalca z vsemi silami pritiskala eden ob drugega, za nami je velika zmaga in za nami je bučno navijanje Potrčevih navijačev, ki so z vzkliki: "Bo-bi, Bo-bi!" navijali za svojega ljubljenca, in za nami je turben glas Marjana, ki je izgubil stavo, ko je stavil na Bizona.

Da ga vam predstavimo? Seveda! Potrč Milan, visok 184 cm in težak 87 kg. Da bi kaj več zvedel o vsem, sem ga obiskal v njegovem šotoru, takoj po veliki zmagi. Čeprav taki prvaki neradi sprejemajo novinarja, me je ta kot svojega prijatelja še kar prijazno sprejel. in mi odgovoril na nekaj vprašanj!

"Dragi Bobi! Kako se počutiš po tej veliki zmagi? Ali si porabil kaj veliko moči?"

"To ti pa lahko hitro pokežem na tvoji ubogi!.."

"Mm," sem hitro posegel vmes, ker sem se bal za nadaljevanje, in stavil drugo: "Prosim, kakšna se ti je zdelo borba?"

"Lepa!"

"In konec?"

"Zelo nepravilen, ker je bil on v začetku letja spodaj in je imel težje delo kot jaz!"

"Ali se boš še boril?"

MATCH...

"S teboj se upam vedno!"

"In z njim?" sem hitro popravitil.

"Če bo prilika!"

Potem me je naš prvak milostno nateral iz šotora in mi važno povedal, da gre spat. Nisem hotel dosti sitnari-
ti v njega in tako sem mu na koncu le povedal, zakaj se gre. Ko je zvedel, da ga ne sprašujem za sebe, mi je obljubil, da bo na meni pokazal nekaj svojih moči. Sicer nisem napisal zato, da bi občutil to obljubo in upam, da mi ne bo treba bežati pred njim.

Na koncu pa še Bizonova izjava: "Čenta pa res ne morem dvigniti, posebno še, če se me drži!"

HRČEK

Morzejevi znaki za interpunkcijo

pika (.)
vejica (,)	.-.-.-
podpičje (;)	.-.-.-.
dvopičje (:)	---...
vprašaj (?)	..-.-.
klicaj (!)	---.-.-
nevednice (")	.-.-.-.
oklepej ()	.-.-.-
pomišljaj (-)	---.-.-
križ eli plus	.-.-.-

